

RUOTSINPYHTÄÄN RUUKIN POHJOISEN JA LÄNTISEN
ASEMAKAAVA-ALUEEN LUONTOTYYPPI- JA
KASVILLISUUSSELVITYS VUONNA 2017

Jere Salminen
2017

Raportissa esitetään Ruotsinpyhtään ruukin kahdella asemakaava-alueella tehdyn luontotyyppi- ja kasvillisuus selvityksen tulokset. Luontotyyppejä ja kasvillisuutta kuvataan yleisellä tasolla, ja arvokkaimmista kohteista selostetaan ominaispiirteet tarkemmin. Selvityksessä kiinnitettiin erityistä huomiota alueella tavattavaan vanhoihin, pääasiassa istutusperäisiin puihin. Työn tilasi Loviisan kaupungin kaavoitus- ja arkkitehtitoimisto.

Alueet kartoitettiin välillä 4.–16.7.2017.

Pernajassa, 16.12.2017

Jere Salminen
jere.salminen@pp.inet.fi
puh. 0503637963

Sisällys

1 Johdanto	2
1.1 Selvityksen sisältö ja tarkoitus.....	2
1.2 Kohteiden luokittelu ja arvottaminen	2
1.3 Alueen sijainti ja yleiskuvaus	3
2 Tulokset	4
2.1 Luontotyyppien ja kasvillisuuden yleiskuvaus.....	4
2.1.1 Puistot ja puutarhat.....	4
2.1.2 Lehdot.....	5
2.1.3 Kangasmetsät	7
2.1.4 Rantakasvillisuus.....	7
2.1.5 Niityt ja joutomaat.....	8
2.2 Arvokkaat luontokohteet.....	8
2.3 Vieraslajit	16
3 Tulosten tarkastelua	17
3.1 Luonnonsuojelulain mukaiset jalopuumetsiköt	17
3.2 Ruukin jalopuumetsiköiden monimuotoisuusarvot	17
3.3 Jatkoselvitysten tarve	18
Viitteet	18

1 Johdanto

1.1 Selvityksen sisältö ja tarkoitus

Loviisan kaupunki on valmistelemassa kolmen Ruotsinpyhtään ruukin alueella sijaitsevan asemakaavan muutosta. Luontotyyppi- ja kasvillisuus selvityksen tarkoitus oli tuottaa tietoa luonnon monimuotoisuudesta valmistelun tueksi kahdelta asemakaava-alueelta. Selvityksessä kartoitettiin luontotyypit ja muut kasvillisuuden perusteella huomionarvoiset elinympäristöt. Kasvillisuudesta tarkasteltiin vain putkilokasveja; sammalia ja jäkäliä ei dokumentoitu. Alueelta tarkistettiin luonnonsuojelulain 29 § mukaan suojeltavat luontotyypit ja metsälain 10 § mukaiset erityisen tärkeät elinympäristöt. Selvitysalueella ei esiinny mahdollisia vesilain 11 § mukaan suojeltavia luontotyyppisiä.

Merkittävä osa selvitysalueesta on ihmisen luomia puistomaisia elinympäristöjä, joiden monimuotoisuusarvojen kartoitus kuului työhön. Erityisesti tarkasteltiin vanhoja jaloja lehtipuita ja vierasperäisiä puulajeja, lisäksi kaikkia puita, joihin liittyy maisemallisia erityisarvoja.

Alueelta kartoitettiin myös haitallisten vieraslajien kasvupaikat. Vieraslajit on määritelty ja luokiteltu kansallisen vieraslajistrategian mukaan (Maa- ja metsätalousministeriö 2012).

1.2 Kohteiden luokittelu ja arvottaminen

Metsäiset luontotyypit luokiteltiin karkean metsätyyppi- eli kasvupaikkaluokittelun mukaan. Ihmisen luomissa ja ihmisen voimakkaasti muokkaamissa ympäristöissä luokittelu perustui maankäyttöön ja kasvilajistoon.

Laajimpia ja arvokkaimpia metsäkohteita arvioitiin Etelä-Suomen metsien monimuotoisuuden toimintaohjelman (METSO) luonnontieteellisten valintaperusteiden elinympäristöluokittelun mukaan (Syrjänen ym. 2016). Lisäksi lehdoista ilmoitetaan luontotyyppien uhanalaisuusluokka erikseen valtakunnallisen ja Etelä-Suomea koskevan arvion mukaan (Tonteri ym. 2008). Selvitysalueelta ei todettu muita luontotyyppisiä, joihin luontotyyppien uhanalaisuusarvioinnin tulokset olisivat soveltuneet hyvin.

Luontotyyppien ja kasvillisuuden mukaan rajatut arvokkaat kohteet luokiteltiin monimuotoisuusarvojen perusteella asteikolla:

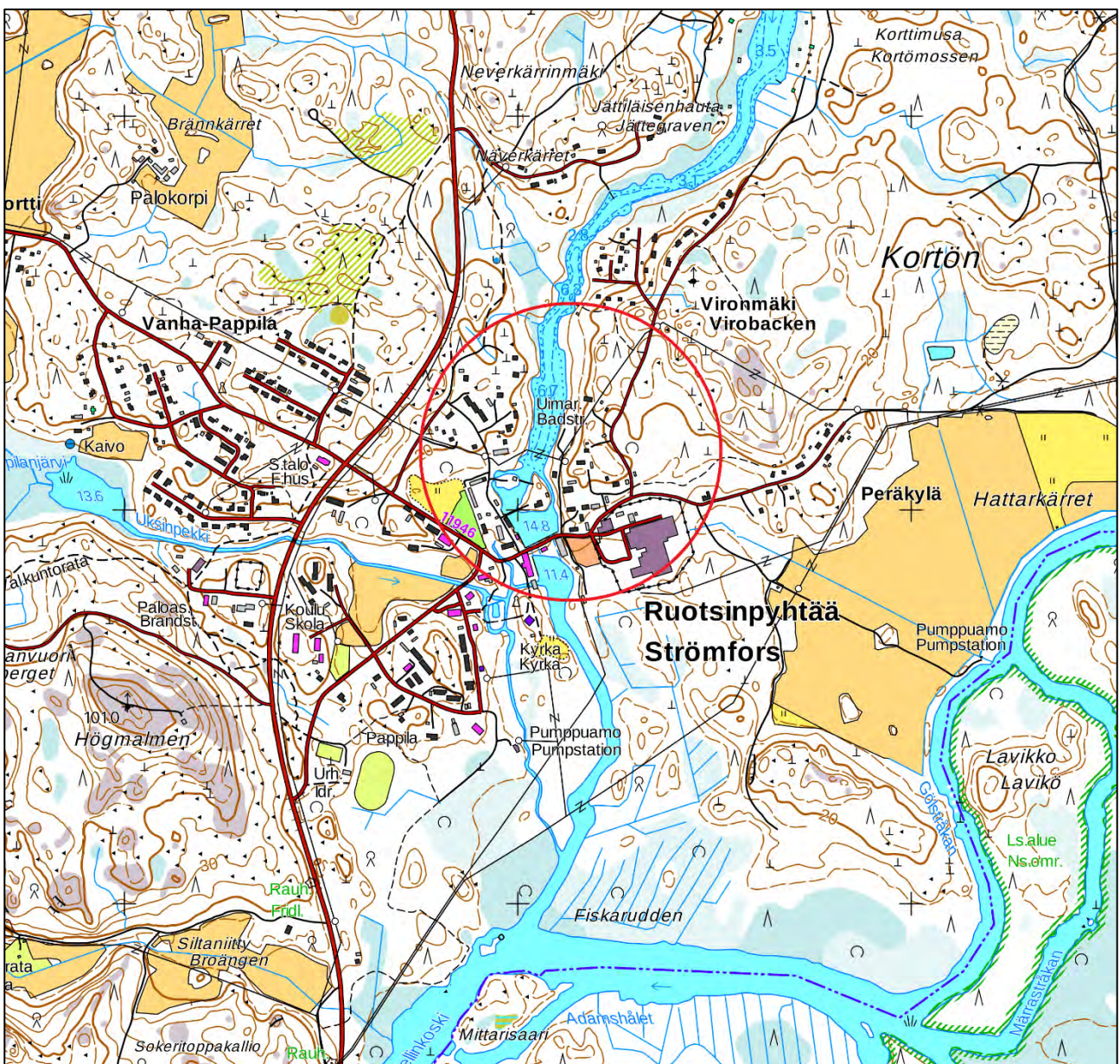
- paikallisesti arvokas (P),
- paikallisesti hyvin arvokas (P+),
- seudullisesti arvokas (S),
- maakunnallisesti arvokas (M) ja
- valtakunnallisesti arvokas (V).

Paikallisesti arvokkaat kohteet ovat selvästi (P) tai paljon (P+) luonnontilaisempia tai edustavampia kuin samat luontotyypit keskimäärin Ruotsinpyhtään kirkonkylässä ja sen lähialueilla. Seudullisesti arvokkaina pidettiin kohteita, joiden arvot ovat selvästi suurempia kuin samojen luontotyyppien keskimäärin koko Loviisassa. Maakunnallisesti arvokkaiden luontotyyppien on täytettävä Uudenmaan liiton LAKU-hankkeessa kehitetyt kriteerit (Uudenmaan liitto 2012). Valtakunnallisesti arvokkaat luontotyypit ylittävät selvästi LAKU-kriteerien vaatimukset ja/tai niissä on arvokkaimpiin luonnonsuojelualueisiin verrattavia monimuotoisuusarvoja. Hyvin harvinaisissa luontotyypeissä LAKU-kriteerin täytyminen voi riittää valtakunnalliseen arvoon.

1.3 Alueen sijainti ja yleiskuvaus

Selvitysalue sijaitsee Loviisassa Ruotsinpyhtään kirkonkylässä Strömforsin ruukkialueella ja sen lähiympäristössä. Selvitysalue jakautuu kahteen Kymijoen läntisimmän haaran eri puolilla sijaitsevaan osaluueeseen, joille laaditaan erilliset kaavat. Joen itäpuolinen osa-alue on nimetty pohjoiseksi kaava-alueeksi erotuksena toisesta joen itäpuolisesta kaava-alueesta, joka sijoittuu tämän eteläpuolelle ja jonka selvitykset raportoidaan toisaalla erikseen. Läntisestä ja pohjoisesta kaava-alueesta käytetään tässä raportissa nimityksiä läntinen ja itäinen osa-alue. Läntinen osa-alue käsittää joen länsipuolisen osuuden kulttuurihistoriallisesti arvokkaasta ruukkialueesta keskeisine rakennuksineen. Itäiseen osaluueeseen kuuluu Sahanmäen vanha puutaloalue, uimaranta ja laajalti metsämaata. Itäistä osa-aluetta rajaavat etelässä Ruukintie ja Ahlströmintie, pohjoisessa Vironmäen pientaloalue. Koillisessa rajaus seuraa sähkölinjaa ja avohakkuualueen reunaa. Itä- ja kaakkoisraja ei seuraa havaittavia maamerkkejä. Läntisen osa-alueen pinta-ala on 3,75 hehtaaria, pohjoisen noin 17 hehtaaria.

Kuva 1. Selvitysalueen sijainti. © Maanmittauslaitos (avoin aineisto, Maastokarttarasteri 5/2017).

Läntinen osaa-alue on valtaosin rakennettua ympäristöä. Luonnonympäristöiksi luettavia ovat lähinnä vehmaat, lehtopohjaiset rantapuistikot ja -pensaikot, joita esiintyy paitsi joen, myös kaivettujen kanavien rannoilla. Lisäksi tavataan avoimia niitty- ja joutomaakaistaleita. Itäisestä osa-alueesta noin kaksi kolmasosaa on metsämaata, vajaa kolmasosa väljästi rakennettua puutaloasutusta. Loppu koostuu niityistä ja joutomaista sekä uimarannasta. Pohjoisessa-idässä valtaosa metsästä on päätehakattu siemenpuuasentoon.

Merkittävä osuus erityisesti läntisen osa-alueen luontoarvoista liittyy rakennetun ympäristön yhteyteen istutettuihin jaloihin lehtipuihin, joista vanhat vuorijalavat (*Ulmus glabra*) ovat merkittävimmit. Vuorijalava on levinnyt istutuksista menestyksellisesti Ruukin lehtoihin. Piha-alueilla kasvaa lisäksi vanhoja vaahteroita (*Acer platanoides*), metsälehmuksia (*Tilia cordata*) ja saarnia (*Fraxinus excelsior*).

Selvitysalueen metsät ovat avohakattua osuutta lukuun ottamatta pitkälle varttuneita. Erityisesti lehdoissa on melko paljon luonnontilaisen metsän rakennepiirteitä, kuten puuston eri-ikäisyyttä ja runsaslahopuustoisuutta. Metsät ovat monin paikoin kivikkoisia. Lehtoja luonnehtii kulttuurivaikutus, joka ilmenee viljelykarkulaisten ja -jäänteiden, mm. runsaana vaahteran ja vuorijalavan esiintymisenä. Mainittavia soistumia selvitysalueella ei ole, mutta itäisen osa-alueen rantametsikössä on havaittavissa tulvavaikutusta.

Selvitysalueen niityt ovat lähes kaikkialla reheviä, korkeakasvuisia ja lajistoltaan yksipuolisia. Pientareita lukuun ottamatta kyse on paljolti rakentamatta jääneistä joutomaista, joilta on satunnaisesti raivattu taimikkoa, tai joita on niitetty harvakseltaan. Niityillä tavataan yleisesti vieraslajeja.

Rantakasvillisuutta tavataan jokirannan lisäksi kanavien rannoilla. Metsän/puiston ja vesialueen välinen vyöhyke on kaikkialla kapea, joten rantakasvillisuus on vähäistä.

2 Tulokset

2.1 Luontotyyppien ja kasvillisuuden yleiskuvas

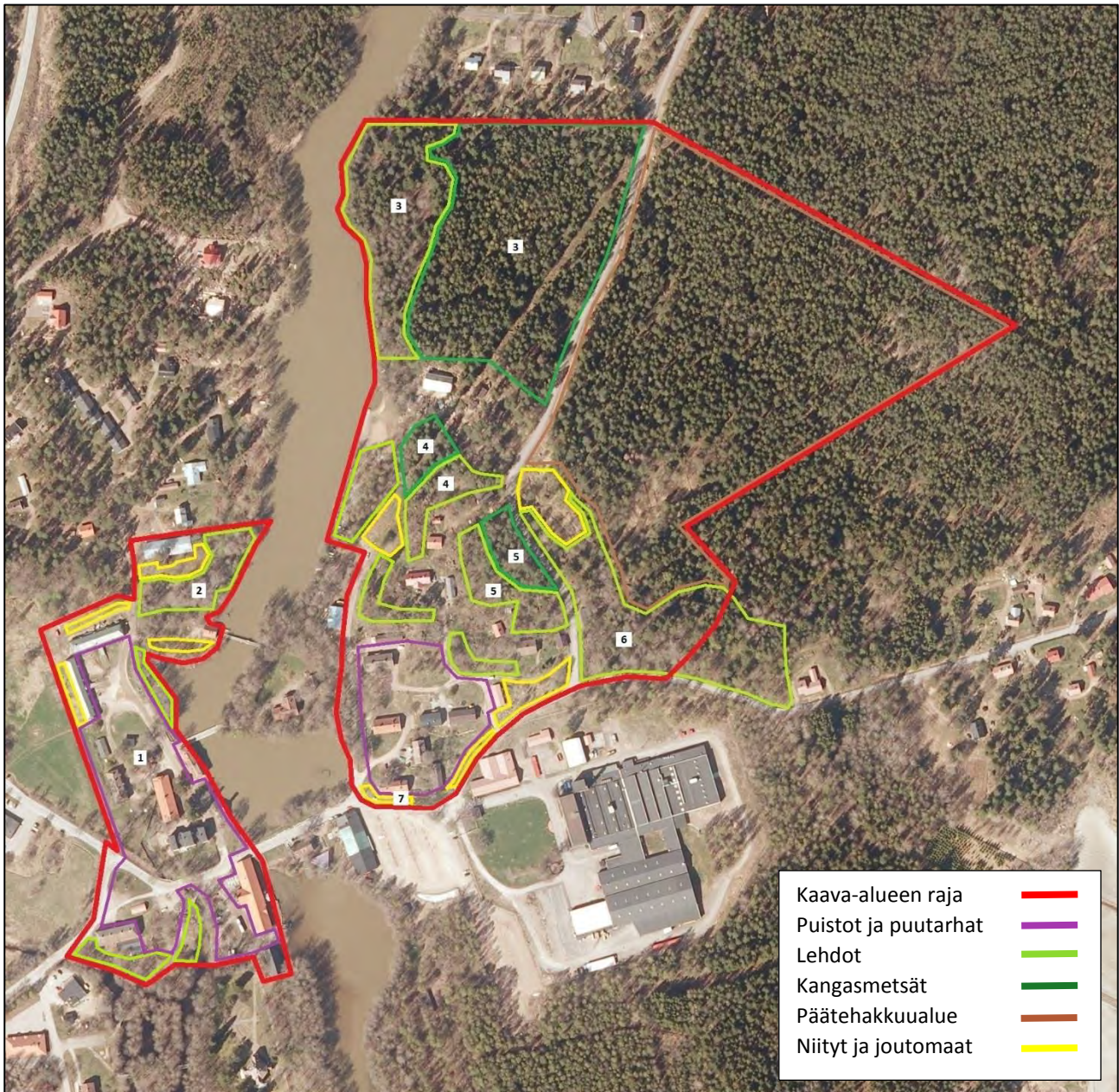
Pienissä metsiköissä, rantakasvillisuudessa ja niityillä vallitsee samankaltainen kasvillisuus koko selvitysalueella, joten niitä kuvataan raportissa paljolti yleisellä tasolla. Merkittävimmistä alueista esitetään kohdekohtaisia kuvauksia. Laajimmat yhtenäiset luontotyyppikuviot on rajattu Kuvan 2 karttaan. Myös erikseen kuvattujen kohteiden numerointi on merkitty karttaan. Toisiinsa välittömästi yhteydessä olevista arvokkaista lehdoista ja kangasmetsistä on esitetty yhteinen kuvaus. Läntisen osa-alueen kulttuuriympäristöä on käsitelty omana kokonaisuutena ilman luontotyyppeihin ja kasvillisuuteen perustuvaa luokittelua.

Suurimpien puuyksilöiden koko on ilmoitettu rungon rinnankorkeusläpimittana viiden senttimetrin tarkkuudella. Puiden tarkka sijainti on ilmoitettu erillisessä liitteessä.

2.1.1 Puistot ja puutarhat

Ruukin selvitysalueella ei ole varsinaisia julkisia puistoja, mutta suurin osa läntisestä osa-alueesta koostuu ruukkialueen pihapiireistä, jotka muodostavat puu-, pensas- ja perennaistutuksineen puistomaisen kokonaisuuden. Itäisellä osa-alueella Sahanmäen pihat muodostavat yhtenäisen puistomaisen osuuden. Lisäksi Kiramontien varrella on huomionarvoisia, vanhoja puuistutuksia. Paaskoskentien itäpuolella on hylätty puutarha, joka on metsittymässä. Monet Ruukin vanhat rakennukset ovat yksityisomistuksessa tai -käytössä, joten kaikkia istutuksia ei tutkittu. Mm. Sahanmäen pihvoja ei selvitetty tarkemmin.

Kuva 2. Kaava-alueiden rajaukset ja alueen luontotyypit. Numeroidut ovat arvokkaita kohteita. © Maanmittauslaitos (avoin aineisto, ortoilmakuva 7/2017)

2.1.2 Lehdot

Läntisen osa-alueen lehdot ovat kapeita jokea ja kanavia reunustavia kaistaleita. Kasvillisuus on kokonaisuutena niissä melko tavanomaista ja erityisiä arvoja on lähinnä puustossa. Erityisesti tervalepät ja vuorijalavat ovat kokonsa puolesta huomionarvoisia. Itäisen osa-alueen lehdoissa kasvillisuus on monipuolisempaa ja puustossa on monimuotoisuutta lisääviä rakennepiirteitä, kuten runsaasti lahopuuta ja eri-ikäistä puustoa.

Lehtipuuvaltaiset lehdot ovat vallitsevia Ruukin alueella. Runsaasti lehtipuita ovat tervaleppä (*Alnus glutinosa*), rauduskoivu (*Betula pendula*), hieskoivu (*B. pubescens*), tuomi (*Prunus padus*), vaahtera vuorijalava ja pihlaja (*Sorbus aucuparia*). Vaahtera muodostaa tyypillisesti nuorta alikasvosta ja tiheää taimikkoa lähes kaikkialla selvitysalueen lehdoissa. Sahanmäen asutusta reunustavissa kivikkaisissa lehdoissa

vaahtera kasvaa yleisesti pääpuulajina. Vuorijalavan taimia ja nuoria puuyksilöitä tavataan lehdossa hyvin runsaasti. Jaloista lehtipuista myös saarni uudistuu luontaisesti alueella. Pensaista tavallisia ovat vadelma (*Rubus idaeus*) ja taikinamarja (*Ribes alpinum*). Korpipaatsama (*Rhamnus frangula*) on myös melko yleinen. Rantalehdoissa on pidetty yllä näkyvyyttä raivaamalla pensaita, taimia ja nuorta puustoa.

Suurin osa selvitysalueen tuoreista lehdosta on käenkaali-oravanmarjatyyppiä (OMaT). Yleisimpiä ruohoja ovat tyyppin nimilajien lisäksi kielo (*Convallaria majalis*), valkovuokko (*Anemone nemoralis*), lillukka (*Rubus saxatilis*), metsäorvokki (*Viola riviniana*) ja ahomansikka (*Fragaria vesca*). Heinistä runsaita ovat koiranheinä (*Dactylis glomerata*), metsäkastikka (*Calamagrostis arundinacea*) ja lehtonurmikka (*Poa nemoralis*). Tietyt kulttuurinseuralaislajit, kuten keltamo (*Chelidonium majus*), kyläkellukka (*Geum urbanum*) ja haitallisena vieraslajina tunnettu karhunköynnös (*Calystegium sepium*) ovat runsaita erityisesti rakennetun ympäristön tuntumassa. Rehevimmillä kasvupaikoilla vuohenputki (*Aegopodium podagraria*), puna-ailakki (*Silene dioica*) ja nokkonen (*Urtica dioica*) ovat runsaita. Tuoreissa lehdossa tavataan monin paikoin viljelykarkulaisina lehtoakileijaa (*Aquilegia vulgaris*) ja varjoliljaa (*Lilium martagon*).

Selvitysalueen kosteat lehdot ovat kuusivaltaisilla paikoilla keskiravinteisia saniaislehtoja ts. hiirenporraskäenkaalityyppiä (AthOT). Lehtipuuvaltaisilla kohteilla tavataan useimmiten ravinteisempaa kulttuurivaikutteista suurruoholehtoa. Ensin mainituissa valtalajeja ovat tyyppin nimilajien lisäksi metsäalvejuuri (*Dryopteris carthusiana*), metsäimarre (*Gymnocarpium dryopteris*) ja rönsyleinikki (*Ranunculus repens*). Jälkimmäisessä kasvaa runsaasti vuohenputkea, karhunputkea (*Angelica sylvestris*), karhunköynnöstä ja nokkosta.

Kuva 3. Kanavan rannan lehtoa läntisellä osa-alueella.

Kuva 4. Tuoretta kangasmetsää kohteella 3. Vironmäen metsä.

2.1.3 Kangasmetsät

Selvitysalueen kangasmetsät sijaitsevat Paaskoskentien varrella. Tien itäpuoliset kankaat on päätehakattu äskettäin. Lopuilla kankailla puusto on pitkälle varttunut. Myllärintien pohjoispuolella on kuusivaltainen, tuoreen mustikkatyyppin (MT) ja lehtomaisen käenkaali-mustikkatyyppin (OMT) kankaan osuus. Eteläpuolella tavataan pääasiassa mäntyvaltaista tuoretta ja lehtomaista kangasta. Kangasmetsät sisältyvät arvokohteiden 3, 4 ja 5 kuvauksiin.

2.1.4 Rantakasvillisuus

Rantakasvillisuutta tavataan selvitysalueella vain kapeina vyöhykkeinä vesirajan tuntumassa. Harvinaisen järeät tervalepät ovat joki- ja kanavarantojen selvästi merkittävin erityisarvo. Yli 50 cm paksuiset rungot ovat tavallisia.

Kenttäkerroksen kasvillisuus koostuu tavanomaisista lajeista. Vehka (*Calla palustris*), keltakurjenmieikka (*Iris pseudacorus*), rentukka (*Caltha palustris*), raate (*Menyanthes trifolia*), korpikaisla (*Scirpus sylvaticus*), ranta-alpi (*Lysimachia vulgaris*), terttualpi (*L. thyrsoflora*), hiirenporras (*Athyrium filix-femina*) ja punakoiso (*Solanum dulcamara*) kuuluvat selvitysalueen rantojen peruslajistoon.

Vesikasvillisuuden inventointi ei kuulunut tähän selvitykseen, mutta tavallisista lajeista voidaan mainita ulpukka (*Nuphar* sp.), lumme (*Nympha* sp.), uistinviita (*Potamogeton natans*), järvikorte (*Equisetum fluviatile*) ja järviruoko (*Phragmites australis*). Myös haitallinen vieraslaji, isosorsimo (*Glyceria maxima*) on levinnyt

joelle. Lajia kasvaa melko runsaasti läntisen osa-alueen pohjoisosassa ja lisäksi Ruukintien sillan pohjoispuolella (selvitysalueen ulkopuolella).

2.1.5 Niityt ja joutomaat

Ruukin niityt ovat pääasiassa korkeakasvuisia ja lajistoltaan vaatimattomia. Alueen laajimmat niityt löytyvät uimarannan lähistöltä, Ahlströmintien ja Paaskoskentien risteuksen länsipuolelta ja Paaskoskentien itäpuolelta, hylätystä puutarhasta. Uimarannan läheisestä niitystä osa oli niitetty. Edustavimmillaan niittykasvillisuus on Ahlströmintien ja Kiramontien risteuksen itäpuolisella pientareella, josta on esitetty erillinen kuvaus.

Korkeat heinät, kuten koiranheinä, nurmipuntarpää (*Alopecurus pratensis*) ja juolavehänä (*Elymus repens*) muodostavat usein tiheää kasvustoa selvitysalueen niityillä ja joutomailla. Muita tavallisia, korkeakasvuisia lajeja ovat maitohorsma (*Epilobium angustifolium*), koiranputki (*Anthriscus sylvestris*), vuohenputki, karhunputki ja nokkonen. Palkokasveista tavataan yleisesti puna-apilaa (*Trifolium pratense*), valkoapilaa (*T. repens*), niittynätkelmää (*Lathyrus pratensis*) ja hiirenvirnaa (*Vicia cracca*). Muuta peruslajistoa ovat nurmitädyke (*Veronica chamaedrys*), paimenmatara (*Galium album*), ahdekaunokki (*Centaurea jacea*), siankärsämö (*Achillea millefolium*) ja niittyleinikki (*Ranunculus acris*).

Hylätyn puutarhan alueella on märkä luhtainen osuus, jolla kasvaa kosteikkolajistoa. Paikalta todettiin mm. korpikaisla, viitakastikka (*Calamagrostis canescens*), järvikorte, ojakellukka (*Geum rivale*) ja mesiangervo.

Vieraslajeista niityillä ja pientareilla kasvaa yleisesti komealupiinia (*Lupinus polyphyllus*) ja karhunköynnöstä. Jättipalsamia (*Impatiens grandulifera*) kasvaa hyvin laajana kasvustona läntisen osa-alueen pohjoisrajalla, puisen makasiinirakennuksen pihalla. Lehtoakileijaa tavataan viljelykarkulaisena myös niityillä. Villiintyneen puutarhan alueella löytyy istutettuja puna- ja mustaherukkapensaita. Muita paikan viljelyjäänteitä ovat ukkomansikka (*Fragaria moschata*) ja keltakukkainen maksaruoho, joko mongolianmaksaruoho (*Sedum hybridum*) tai kamtsatkanmaksaruoho (*S. kamtschaticum*).

2.2 Arvokkaat luontokohteet

1. Läntisen osa-alueen pihapiirit (S)

Merkittävin luontoarvo kohteessa on vanhat puuyksilöt. Puiden iästä ei ollut käytössä tarkempaa tietoa, mutta vanhimmat puut ovat arvioilta reilut satavuotiaita. Läntisellä osa-alueella kasvaa yhteensä neljä läpimitaltaan 60–75 cm vuorijalavaa ja viisi vähintään 60 cm paksua vaahteraa. Ruukintien pohjoispuolella, Strömfors Bed & Biströn pihalla ja Letkutornin luona kasvaa toistakin vaahteralajia, saarnivaahteraa (*Acer negundo*). Huomiota herättäviä ovat lisäksi kolme metsälehmusta. Saarnivaahteran vieressä kasvaa runkoläpimitaltaan 80 cm ja 70 cm lehmukset. Alapajan parkkipaikan reunalla sijaitsevan nelirunkoisen yksilön paksuinen runko on 75 cm. Lisäksi mainittava on Yläpajan edustalla sijaitseva neljän vanhan havupuun ryhmä, joka koostuu 60 cm paksuisesta pihdasta (*Abies* sp.), kahdesta kuusesta (*Picea abies*) (80 ja 60 cm) ja leveälatvuksisesta, 60 cm paksusta douglaskuusesta (*Pseudotsuga menziesii*). Joenrannalla kasvaa myös tervaleppiä, joiden runkoläpimitta vaihtelee 60 ja 75 cm välillä. Mieleen jäävä on esimerkiksi Alapajan eteläpuolella jokeen päin kallistunut 70 cm paksuinen yksilö (Kuva 5). Suurin osa Ruukin kulttuuriympäristön tervalepistä kasvaa aivan vesirajassa ja lienee luontaista alkuperää, joten niitä on pidettävä osana rantojen ja lehtojen kasvillisuutta.

Kuva 5. Alapajan pihan vanha vuorijalava ja tervaleppä.

Kohde arvioitiin luonnon monimuotoisuuden kannalta seudullisesti arvokkaaksi. Maakunnallinen arvo edellyttäisi LAKU-hankkeen kriteerien mukaan huomattavaa lahopuustoisuutta (Uudenmaan liitto 2012). Ainakin osa vaahteroista lienee onttoja, mutta yhdestä vaahterasta löydettyä kääpäorakasta (*Climacodon septentrionalis*) ja vaahterankääpää (*Rigidoporus populinus*) lukuun ottamatta näkyviä merkkejä pitkälle edenneestä lahoamisesta ei havaittu. Suurin osa jalavista vaikuttaa varsin terveiltä.

2. Länsirannan lehto (P+)

Tuoretta ja kosteaa lehtoa läntisen osa-alueen pohjoisosassa puisen makasiinin ja joen välissä. Kohde lienee entistä piha-aluetta ja sillä on erityistä arvoa luonnonympäristönä lähinnä järeän puustonsa ansiosta. Paikalla kasvaa yli kymmenen tervaleppää, joiden rungon läpimitta on vähintään 60 cm. Erikseen voidaan mainita länsirajalla sijaitseva kaksirunkoinen yksilö, jonka rungot ovat 70 cm paksuisia. Lisäksi lehdossa kasvaa järeitä vuorijalavia, joista yhden rungon paksuus on 70 cm. Vanhat jalavat lienevät istutettuja, sillä ne ovat karkeasti saman ikäisiä kuin Ruukin pihojen yksilöt.

Pensaskerroksessa korpipaatsama mainittava laji. Kenttäkerroksessa selvitysalueen lehdolle tyypillisiä lajeja, kuten metsäalvejuurta, kyläkellukkaa, punakoisoa ja keltamoaa.

Pienen kokonsa takia kohdetta ei ole arvioitu METSO-kriteereillä.

Luontotyyppien uhanalaisuus:

- tuoreet keskiravinteiset lehdot: koko maa VU, Etelä-Suomi VU
- kosteat keskiravinteiset lehdot: koko maa NT, Etelä-Suomi NT

Kuva 6. Kohde 2. Länsirannan lehto.

3. Vironmäen metsä (P+)

Paaskoskientien ja joen välinen metsä Vironmäen asuinalueen eteläpuolella. Itäosa alueesta on tuoretta, kangasmetsää, länteen laskevassa rinteessä metsä muuttuu lehtomaiseksi kankaaksi ja lehdoksi.

Kuusi (*Picea abies*) on kangasmetsäosuudella selvä valtapuulaji, seassa kasvaa kookasta mäntyä (*Pinus sylvestris*) ja koivua. Vanhin puusto on uudistusien ylittänyttä. Itäisin osuus vaikuttaa nuoremmalta, mutta kasvuolosuhteet saattavat olla täällä heikommalla. Metsää on harvennettu takavuosina, mikä näkyy paikoin yksipuolisena puuston rakenteena. Lahopuun määrä on keski- ja länsiosassa kohtalainen; lähinnä kaatuneita kuusia tavataan harvakseltaan. Paikoin esiintyy pieniä korpisia soistumia.

Kasvillisuus on etenkin itä- ja keskosissa hyvin sammalvaltaista; lännempänä metsäalvejuuri ja ruohot runsastuvat. Kenttäkerroksessa tavataan lehtomaisella osuudella tavallisimpien lajien lisäksi salokeltanoita (*Hieracium Sylvatica*-ryhmä).

Kangasmetsä toimii tärkeänä ekologisen yhteytenä Kortön pohjoisosan varttuneisiin metsiin. Paaskoskientien itäpuolinen hakkuu on heikentänyt selvästi Kortön metsien ekologista verkostoa. Kangasmetsä pitää myös yllä rantalehdon kosteaa, tasaista pienilmastoa.

Puusto on lehdossa vaihtelevaa; havupuiden ohella tavataan runsaasti tervaleppää, pihlajaa, koivua ja vaahteraa. Tuomi muodostaa paikoin tiheää pensaikkaa. Eteläosassa kuusi muodostaa sankkaa alikasvosta.

Kuva 7. Runsaslahopuustoista lehtoa kohteella 3. Vironmäen metsä.

Paikoin on havaittavissa vanhoja hakkuujälkiä. Lehdon pohjoisosa on hyvin vanha- ja runsaslahopuustoinen. Järeimmät kuuset ovat 70 cm paksuisia ja tervalepät lähes yhtä järeitä. Metsän luoteiskulmassa maassa lojuu samannmittaisia kuusten ja tervaleppien runkoja. Kookkaita tervaleppiä on myös katkennut pötkelöiksi. Itäreunalla on muusta alueesta selvästi erottuva umpeenkasvava niitty tai entinen viljelys, jota vanhat ojat rajaavat. Reunoilla kasvaa järeitä tervaleppiä ja haapoja sekä nuoria ja pitemmällekin varttuneita vuorijalavia ja vaahteroita. Suurimmat jalavat ovat noin 15 metrin mittaisia.

Lehdossa kasvaa läpimitaltaan yli seitsemän senttimetriä paksua vaahteraa ja vuorijalavaa yhteensä selvästi yli kaksikymmentä yksilöä, ts. luonnonsuojelulain 29 § mukaisen jalopuumetsikön määrälliset kriteerit täyttyvät. Jalot lehtipuut ovat todennäköisesti viljelykarkulaisia. Osa vaahteroista ja jalavista kasvaa entisellä niityllä tai viljelyksellä, joten lakikohde on tältäkin osin kyseenalainen.

Pensaskerros on hyvin monipuolinen; vadelma, taikinamarja, mustaherukka (*Ribes nigrum*), pohjanpunaherukka (*Ribes spicatum*), korpipaatsama, koiranheisi (*Viburnum opulus*) ja vieraslaji terttuselja (*Sambucus racemosa*) kasvavat kaikki kohteella.

Lehdossa tavataan sekä tuoretta oravanmarja-käenkaalityyppiä (OMaT) että kosteaa hiirenporras-käenkaalityyppiä (AthOT). Kenttäkerroksessa ovat suurimmalla osalla aluetta runsaita suursaniaiset: hiirenporras, metsäalvejuuri, rinteessä kivikkoalvejuuri (*Dryopteris filix-mas*) ja valoisilla paikoilla myös sanajalka (*Pteridium aquilinum*). Muista sanikkaisista kohteella tavataan metsäkortetta (*Equisetum sylvaticum*). Pohja- ja kenttäkerroksen kasvillisuus on lähellä rantaa niukkaa, mikä johtunee joen tulvimisesta. Tyypilliset lehtoruohot ovat tuoreella osuudella runsaita. Umpeenkasvavalla niityllä kasvaa rehevien niittyjen ja

lehtojen lajeja, mm. hiirenporrasta, mesiangervoa (*Filipendula ulmaria*), vuohenputkea, koiranputkea, ojakellukkaa, maitohorsmaa (*Epilobium angustifolium*) ja metsäkortetta. Selvitysalueella harvakseltaan kasvavista lajeista mainittakoon sudenmarja (*Paris quadrifolia*) ja tesma (*Milium effusum*).

Eteläosassa aluetta halkoo itä-länsisuunnassa vanha kiviaita. Itäreunalla kulkee sähkölinja. Lähelle pohjoisreunaa on varastoitu puutavaraa.

Lehto täyttää seuraavat METSO-ohjelman ensimmäisen arvoluokan luonnontieteelliset valintaperusteet:

- Havupuuvaltaiset ja sekapuustoiset yli 100-vuotiaat lehdot
- Lehdot, joissa lahopuuston määrä on yli 10 m³/ha

Luontotyyppien uhanalaisuus:

- tuoreet keskiravinteiset lehdot: koko maa VU, Etelä-Suomi VU
- kosteat keskiravinteiset lehdot: koko maa NT, Etelä-Suomi NT

Mahdollinen luonnonsuojelulain 29 § mukainen jalopuumetsikkö.

Metsälain 10 § mukainen rehevä lehtolaikku.

4. Myllärintien metsä (P)

Myllärintien etelä- ja lounaispuolinen metsäsaareke. Länsiosa kohteesta on tuoretta ja lehtomaista kangasta, itä- ja eteläosa tuoretta lehtoa. Valtapuita ovat varttuneet kuuset ja vanhat männyt. Männyistä suuri osa on kilpikaarnaisia. Sekapuuna kasvaa runsaasti nuorta vaahteraa, pihlajaa, tuomea ja vaihtelevan kokoista haapaa. Taimivaiheessa olevia jalavia tavataan vaahteran ohella paljon. Myllärintien reunassa on puoliavoin laikku, jossa kasvaa kookkaita raitoja (*Salix caprea*).

Lehdossa on selvitysalueen ainoa näsiän (*Daphne mezereum*) löytöpaikka. Lehdon kenttäkerroksessa kasvaa enimmäkseen alueen lehtojen peruslajeja, kuten kieloa, lillukkaa, ahomansikkaa, metsäalvejuurta ja metsäimarretta, mutta lisäksi löytyy harvinaisempaa sinivuokkoa (*Hepatica nobilis*).

Sähkölinja halkoo kangasmetsäosuutta. Metsä on rakenteeltaan ja kasvillisuudeltaan pieneen pinta-alaansa nähden vaihteleva. Järeän lahopuun määrä on kuitenkin melko vähäinen. Pienen kokonsa takia kohdetta ei ole arvioitu METSO-kriteereillä.

Luontotyyppien uhanalaisuus:

- tuoreet keskiravinteiset lehdot: koko maa VU, Etelä-Suomi VU

Metsälain 10 § mukainen rehevä lehtolaikku.

5. Sahanmäen metsä (P+)

Idässä Paaskoskentiehen, toisaalla Sahanmäen piha-alueisiin rajoittuva metsikkö. Itärinteessä on tuoretta ja lehtomaista kangasta. Loput alueesta on tuoretta lehtoa. Paikalla kasvava vanha männikkö on harvennettu hyvin väljäksi, minkä vuoksi alikasvoksena tavataan tiheästi nuorempaa puustoa, enimmäkseen pihlajaa ja vaahteraa. Kohteen eteläosassa kasvaa myös vanhoja koivuja ja aivan eteläpäässä suhteellisen järeitä vuorijalavia. Länsi- ja eteläosassa vaahtera on valtapuulaji. Länsi- ja eteläosa ovat runsaslahopuustoisia; mm. järeät koivunrungot peittävät maata ja yksi koivu on katkennut ylhäältä komeaksi pötkelöksi.

Paikalta laskettiin yli seitsemänkymmentä vähintään seitsemän senttimetrin paksuista vaahteraa ja kymmenen minimimitan ylittävää vuorijalavaa. Lehdon suojele luonnonsuojelulain 29 § tarkoittamana jalopuumetsikkönä on mahdollista, jos viljelykarkulaiset hyväksytään kriteerien mukaisiksi puuyksilöiksi. Yli 20 cm paksuisiakin vaahteroita löytyy paikalta kymmenittäin. Eteläpään noin 30 cm paksuiksi varttuneet vuorijalavat ovat ilmeisesti samaa istutettua ikäluokkaa.

Paikalla kasvavat lehtoruohot ovat muuten tavanomaisia, mutta syyläjuurta (*Scrophularia nodosa*) tavataan vain harvakseltaan selvitysalueella. Metsäkastikan runsas esiintyminen ilmentää harvaa puuston rakennetta. Eteläisin osa lienee kuulunut aiemmin piha-alueeseen.

Itärinteessä kasvaa viljelyjäänteinä hieman vuorenkilpeä. Eteläpäästä löytyi varjoliljaa ja lehtoakileijaa. Paikalle on myös kasattu puutarhajätettä.

Pienen kokonsa takia kohdetta ei ole arvioitu METSO-kriteereillä.

Luontotyyppien uhanalaisuus:

- tuoreet keskiravinteiset lehdot: koko maa VU, Etelä-Suomi VU

Mahdollinen luonnonsuojelulain 29 § mukainen jalopuumetsikkö.

Metsälain 10 § mukainen rehevä lehtolaikku.

Kuva 8. Sahanmäen laidan kivikkoista, vaahteravaltaista lehtoa (kohde 5).

6. Ahlströmintien ja Paaskoskentien risteyksen lehto (P+)

Tuoretta ja kosteaa lehtoa Ahlströmintien pohjoispuolella ja Paaskoskentien itäpuolella. Kaava-alueen raja kulkee lehdon poikki. Selvityksessä tutkittiin myös alueen ulkopuolinen osuus.

Lehto on suurimmaksi osaksi kosteapohjainen ja sitä on pyritty kuivattamaan ojituksin. Kohteella on kuitenkin edelleen runsaasti märkiä, tihkupintaisia painanteita. Paaskoskentien varrella sijaitseva osuus on selvästi muuta aluetta harvapuustoisempi ja kulttuurivaikutteisempi. Pohjoispäähän kuuluu puustoisin osa hylätystä puutarhasta. Selvitysalueen rajalla on vanha, matala kiviaita. Lehto vaikuttaa monin paikoin entiseltä rakennetulta ympäristöltä.

Itäosassa, selvitysalueen ulkopuolella, kuusi kasvaa runsaana, muualla lehtipuut (tervaleppä, koivu, tuomi, haapa, vaahtera, vuorijalava, raita) ovat runsaampia. Tuomi muodostaa paikoin lähes läpitunkematonta tiheikköä. Metsä on vanhapuustoinen; noin puoli metriä paksut kuusen, tervaleppä, haavan ja koivun rungot ovat tavallisia. Vanhoja mäntyjäkin kasvaa eräin paikoin lähellä avohakkuualueen rajaa. Paaskoskentien varressa kasvavan kuusen rungon halkaisijaksi mitattiin 80 cm. Varsinkin länsiosassa vuorijalava on melko runsas, ja joitakin pitkälle varttuneitakin yksilöitä tavataan. Puusto on selvästi eri-ikäisrakenteinen. Lahopuuta on etenkin Ahlströmintien varrella hyvin runsaasti. Järeät, lahovikaiset ja kaatuneet lehtipuut ovat yleisiä.

Paikalla kasvaa yli neljäkymmentä yli seitsemän senttimetrin paksuista vaahteraa ja yli kolmekymmentä saman mitan täyttävää jalavaa suhteellisen yhtenäisellä alueella. Suurin osa paikalla kasvavista jalopuista on mitä todennäköisimmin viljelykarkulaisia. Jos tällaiset jalopuita kasvavat kohteet hyväksytään luonnonsuojelulain 29 § mukaisiksi jalopuumetsiköiksi, lakikohteen kriteerit täyttyvät. Lähellä teiden risteystä sijaitsevan tallin ympäristössä kasvaa useita pitemmälle varttuneita, saman ikäisiltä vaikuttavia, runkoläpimitaltaan noin 30 cm jalavia. Myös puuston aukkoisuudesta ja kulttuurinseuralaiskasvien, erityisesti humalan (*Humulus lupulus*) runsaudesta tulee vaikutelma kauan sitten hylätystä piha-alueesta. Kasvillisuus on kuitenkin valtaosalla kohdetta tyyppin mukaista kosteaa suuruuholehtoa.

Kenttäkerroksen monipuoliseen lajistoon kuuluu useita selvitysalueella harvinaisia lajeja. Huomiota herättävin on monin paikoin tiheitä kasvustoja muodostava lehtopalsami (*Impatiens noli-tangere*). Itäosasta todettiin sinivuokko, joka kasvoi paikalla myös punakukkaisena muotona. Paaskoskentien varressa kasvaa selvitysalueella harvakseltaan havaittua kevättähtimöä (*Stellaria holostea*). Niin ikään samalla osuudella kasvavaa lehtokortetta (*Equisetum pratense*) ja tesmaa nähtiin Ruukin alueella vain muutamin paikoin.

Pensaskeroksessa lehtipuiden, erityisesti vaahteran ja idässä myös kuusen taimet ovat runsaita. Lehtopensaista todettiin vain taikinamarja ja koiranheisi. Lehdossa kasvaa hyvin runsaasti humalaa, mahdollisesti viljelyjäänteinä tai -karkulaisena. Humalaa löytyi selvityksessä tämän lisäksi ainoastaan läntisen osa-alueen pohjoisrajalta. Haitallisista vieraslajeista karhunköynnöstä tavataan kohteella runsaasti.

Lehto täyttää seuraavat METSO-ohjelman ensimmäisen arvoluokan luonnontieteelliset valintaperusteet:

- Lehtipuuvaltaiset yli 70-vuotiaat lehdot.
- Lehdot, joissa lahovuuston määrä on yli 10 m³/ha.

Luontotyyppien uhanalaisuus:

- tuoreet keskiravinteiset lehdot: koko maa VU, Etelä-Suomi VU
- kosteat keskiravinteiset lehdot: koko maa NT, Etelä-Suomi NT
- kosteat runsasravinteiset lehdot: koko maa VU, Etelä-Suomi VU

Kuva 9. Ahlströmintien ja Paaskoskentien risteuksen lehtoa (kohde 6).

Mahdollinen luonnonsuojelulain 29 § mukainen jalopuumetsikkö.

Metsälain 10 § mukainen rehevä lehtolaikku.

7. Ahlströmintien piennar (P)

Ahlströmintien pohjoisreunan piennar välittömästi Kiramontien risteuksen itäpuolella. Maaperä on kuivempi ja kasvillisuus matalampaa kuin muilla selvitysalueen pientareilla ja niityillä. Lajisto on tavanomaista, mutta melko monipuolista. Luonnonvarainen niittykasvillisuus liittyy ilman selvää rajaa pihan perennaistutuksiin, joista kasvit ovat ajan myötä levinneet lähemmäs tienviertä.

Muualta selvitysalueelta puuttuvia tai hyvin vähälukuisia kuivien kasvupaikkojen lajeja ovat keltamaksaruoho (*Sedum acre*), isomaksaruoho (*S. telephium*), hopeahanhikki (*Potentilla argentea*) ja ahosuolaheinä (*Rumex acetosella*). Muu kasvisto (mm. siankärsämä, hiirenvirna, paimenmatara, heinät) on yleistä Ruukin niityillä.

Pihan puolelta pientareelle tai sen rajalle levittäytyneitä istutettuja kasveja ovat mm. suopayrtti (*Saponaria officinalis*), tarhatyräkki (*Euphorbia cyparissias*) ja lajilleen määrittämättä jäänyt maksaruoholaji. Pihan rajalla kasvoi myös saksankurjenmiekkää (*Iris germanica*).

Kuva 10. Kohde 7. Ahlströmintien piennar.

2.3 Vieraslajit

Ruukin alueelta löytyi useita kulttuuriympäristöissä tavattavia haitallisia vieraskasvilajeja, jättipalsamia, komealupiinia, paimenmataraa, karhunköynnöstä ja terttuseljaa. Positiivinen yllätys oli isotuomipihlajan (*Amelanchier spicata*) puuttuminen, joskin se saa jalansijaa paremmin karummilla kasvupaikoilla. Terttuseljaakin tavattiin vain niukasti.

Jättipalsamia ja terttuseljaa lukuun ottamatta alueen haitalliset vieraslajit ovat monivuotisia ruohoja ja köynnöksiä, joiden hävittäminen on vaikeaa tai mahdotonta. Jättipalsamin hävittäminen niittämällä olisi suotavaa, sillä se leviää hyvin tehokkaasti siemenistä. Terttuseljasta ei ole alueella näillä näkymin sanottavaa haittaa.

Keskeisen ruukkialueen pihapiirissä kasvaa japaninruttojuurta ja rohtoraunioyrttiä, jotka kuuluvat tarkkailtaviin tai paikallisesti haitallisiin vieraslajeihin. Ne eivät ole toistaiseksi levinneet yksittäisiä kasvupaikkojaan laajemmalle. Erityisesti japaninruttojuuren mahdollista leviämistä on silti syytä tarkkailla.

Kuva 11. Jättipalsamikasvustoa läntisen osa-alueen pohjoispäässä.

3 Tulosten tarkastelua

3.1 Luonnonsuojelulain mukaiset jalopuumetsiköt

Pohjoiselta kaava-alueelta löydettiin kolme mahdollista luonnonsuojelulain 29 § nojalla rajattavaa jalopuumetsikköä. Valtaosa vaahteroista ja vuorijalavista on levinnyt mitä todennäköisimmin ruukin alueen istutuksista lehtoihin spontaanisti. Osa jaloja lehtipuita kasvavista lehdoista on ilmeisesti syntynyt hylättyyn rakennettuun ympäristöön, johon on ehtinyt kehittyä luontainen kasvillisuus. Jalopuumetsiköt ovat siis syntytapansa ja kasvillisuutensa perusteella luonnontilaiseen verrattavia. Vuorijalavasta ei ole tiedossa luontaisia esiintymiä Ruotsinpyhtäältä eikä lähialueilta, mutta Loviisan seutu ja Kymenlaakson eteläosa kuuluvat lajin luontaiseen levinneisyysalueeseen. Vaahteraa ja vuorijalavaa kasvavaa lehtoa on suojeltu luonnonsuojelulain 29 § mukaisena luontotyyppinä lähinnä Ruukkia Loviisan keskustassa Bastion Rosenin vieressä, hyvin kulttuurivaikutteisella alueella.

3.2 Ruukin jalopuumetsiköiden monimuotoisuusarvot

Itäisen selvitysalueen jalopuustoiset lehdot arvioitiin kasvillisuutensa ja luontotyyppiensä perusteella paikallisesti hyvin arvokkaiksi (P+). Yksi LAKU-hankkeen maakunnallisesti arvokkaan lehdon kriteereistä on ”lehdot, joissa kasvaa yksittäin tai ryhminä jalavia tai saarnia” (Uudenmaan liitto 2012). Kriteeriä on mielekästä käyttää sellaisiin lehtoihin, joiden jalavat tai saarnet ovat luontaista alkuperää ts. kuuluvat luontaisten jalava- ja saarnisesiintymien yhteyteen. Vaahtera ja vuorijalava leviävät Etelä-Suomessa yleisesti

pihojen ja puistojen istutuksista läheisiin metsikköihin. Erityisesti vaahtera on hyvin voimakas kilpailija vastaharvennetuissa lehdossa. Ruukin jalopuumetsiköt ovat tavallisesta poikkeavia sikäli, että niissä kasvaa vaahteraa ja jalavia katkeamattomassa jatkumossa pienistä taimista useiden vuosikymmenien ikäisiksi puiksi asti. Jalavaistutusten lähettävillä ei tavata usein yhtä eri-ikäisiä luontaisesti kehittyneitä jalavia. Eri-ikäisyys mahdollistaa mm. monimuotoisen jalopuusidonnaisen hyönteislajiston. Luonnonvaraisen lehtokasvillisuuden vallitsemilla paikoilla puustoa ei pidä harventaa niin, että jalopuiden ja ylipäänsä puuston eri-ikäis rakenne ja kerroksellisuus heikkenevät.

Ruukin alueen jalopuustoisten lehtojen monimuotoisuusarvot ovat arvioitavissa parhaiten lajistotiedon perusteella. Jatkossa tulisi selvittää, tavataanko kaava-alueilla vuorijalavaan ja vaahteraan sidonnaisia uhanalaisia tai muita harvinaisia eliölajeja. Toistaiseksi on selvitetty vain sienilajistoa (Lyytikäinen-Saarenmaa 2017, Salminen 2017). Sienissä on vain vähän jalavaan ja vaahteraan erikoistuneita lajeja. Alueelta on löydetty yksi merkittävä jaloista lehtipuista riippuvainen sienilaji, silmälläpidettävä (NT) kartanokääpä (*Spongipellis spumea*) (Lyytikäinen-Saarenmaa 2017). Jos Ruotsinpyhtään ruukin lehdosta löydetään lisää jalopuustoisten alueiden harvinaisia lajeja, näitä lehtoja on syytä pitää vähintään seudullisesti arvokkaina.

3.3 Jatkoselvitysten tarve

Luonnonsuojelulain perusteella erityistä suojelua vaativista, Euroopan Unionin luontodirektiivin liitteessä IV mainituista lajeista lepakoilla voi olla kaava-alueilla direktiivin tarkoittamia lisääntymis- ja levähdysalueita, joten niiden kartoittaminen on jatkossa aiheellista. Rehevät jokirannat ovat erinomaisia lepakoiden saalistusalueita. Liito-oravan esiintymistä kartoitettiin keväällä 2017 (Salminen 2017).

Vuorijalava ja vaahtera ovat useiden uhanalaisten ja muiden harvinaisten hyönteisten isäntäkasveja. Ruukin alueella tulisi toteuttaa ainakin jalavasta riippuvaisten perhosten ja/tai kovakuoriaisten selvitys.

Viitteet

Lyytikäinen-Saarenmaa, P. 2017: Strömforsin ruukin viheralueiden puuston terveydentilan arviointi. Sertifera Consulting Oy.

Maa- ja metsätalousministeriö 2012: Kansallinen vieraslajistrategia. 126 s.

Salminen, J. 2017: Ruotsinpyhtään Ruukin pohjoisen asemakaava-alueen liito-oravaselvitys vuonna 2017. 5 s.

Salminen, J. 2017: Ruotsinpyhtään Ruukin pohjoisen ja läntisen asemakaava-alueen sieniselvitys 2017. 7 s.

Syrjänen, K., Hakalisto, S., Mikkola, J., Musta, I., Nissinen, M., Savolainen, R., Seppälä, J., Seppälä, M., Siitonen, J. & Valkeapää, A. 2016: Monimuotoisuudelle arvokkaiden metsäympäristöjen tunnistaminen. METSO-ohjelman luonnontieteelliset valintaperusteet 2016–2025. Ympäristöministeriön raportteja 17/2016. Ympäristöministeriö & Maa- ja metsätalousministeriö, Helsinki. 75 s.

Tonteri, T., Ahlroth, P., Hokkanen, M., Lehtelä, M., Alanen, A., Hakalisto, S., Kuuluvainen, T., Soininen, T. & Virkkala, R. 2008: Metsät. S. 257–334 teoksessa Raunio, A., Schulman, A. & Kontula, T. (toim.), Suomen luontotyyppien uhanalaisuus. Osa 2: Luontotyyppien kuvaukset. Suomen ympäristö, Luonto 8/2008.

Uudenmaan liitto 2012: Luonnonympäristöjen arvottamisen kriteeristö Uudellemaalle. Uudenmaan liiton julkaisu E 119 – 2012. 54 s.

RUOTSINPYHTÄÄN RUUKIN POHJOISEN JA LÄNTISEN ASEMAKAAVA- ALUEEN LUONTOTYYPPI- JA KASVILLISUUSSELVITYS VUONNA 2017

Liite: Huomionarvoiset puuyksilöt ja puuryhmät

Puista on ilmoitettu läpimitta rinnankorkeudelta 5 cm tarkkuudella.

Koordinaatit on ilmoitettu 5 m tarkkuudella.

Nro	Kohde	Koordinaatit (ETRS-TM35FIN)
1	Vuorijalava 60 cm	6710125:471000
2	Tervaleppä 60 cm	6710105:471000
3	Vuorijalava 70 cm	6710120:470985
4	Neljän tervalepän ryhmä 60–70 cm	6710110:470975
5	Kuuden tervalepän ryhmä 50–60 cm	6710105:470950
6	Kaksihaarainen tervaleppä (2 x 70 cm)	6710090:470930
7	Vaahtera 60 cm	6710085:470935
8	Saarni 60 cm	6710050:470935
9	Vaahtera 70 cm, vuorijalava 60 cm	6710030:470950
10	Tervaleppä 75 cm	6710015:470960
11	Vuorijalava 75 cm	6709990:470940
12	Kaksihaarainen vaahtera 90 cm	6709965:470940
13	Douglaskuusi 60 cm	6709955:470965
14	Kuusi 80 cm, kuusi 60 cm, pihta 60 cm	6709940:470980
15	Vuorijalava 60 cm, kaksi vaahteraa 50 cm, tervaleppä 60 cm	6709905:471025
16	Metsälehmus 80 cm, metsälehmus 70 cm	6709885:470980
17	Vaahtera 70 cm	6709845:470970
18	Tervaleppä 70 cm, vuorijalava 60 cm	6709840:471050
19*	Kaksi tervaleppää 70 cm ja 60 cm	6709925:471055
20*	Viisihaarainen vuorijalava, paksuin haara 65 cm	6709915:471070
21	Kolmihaarainen tervaleppä 60 cm, vuorijalava 70 cm	6709980:471115
22	Kahdeksan tervalepän ryhmä 50–60 cm	6710010:471090
23	Vuorijalava 75 cm	6710030:471110
24	Kaksi tervaleppää 60 cm	6710050:471095
25	Tervaleppä 70 cm	6710075:471085
26	Nelihaarainen metsälehmus, paksuin haara 75 cm	6709810:471010
27**	Laho, kolmihaarainen tervaleppä 50 cm, kaksi haaraa katkennut	6710465:471115
28**	Lahovikainen tervaleppä 65 cm	6710490:471125
29**	Kuusi 70 cm	6710490:471150
30**	Kuusi 80 cm	6710125:471280

*Kaava-alueiden ulkopuolella

**Kartan ulkopuolella

© Maanmittauslaitos (avoin aineisto, ortoilmakuva 7/2017)